

Rumieńce z drzew

**NAGRODA LITERACKA
FUNDACJI ELBLĄG**

organizacja pożytku publicznego

ELBLĄSKI RĘKOPIS ROKU 2010

NAGRODA GŁÓWNA

Wiktor Mazurkiewicz

Rumieńce z drzew

Fundacja Elbląg
Elbląg 2011

Projekt okładki: Autor

Ilustracje:

Na I stronie okładki i wewnątrz tomiku fotografie autora książki.

Na IV stronie okładki i wewnątrz tomiku – malarstwo Ryszarda Tomczyka.

Redaktor wydania: Karolina Trojan

© Copyright by Fundacja Elbląg, Elbląg 2011

www.fundacja.elblag.pl

© Copyright by Wiktor Mazurkiewicz 2011

www.mazurkiewicz.com.pl

© Copyright by Ryszard Tomczyk, Elbląg 2011

ryt@onet.pl

ISBN 978-83-924642-7-3

Publikacja sfinansowana ze środków
Fundacji Elbląg i Urzędu Miejskiego w Elblągu

Skład: ILKA

Druk i oprawa: FOLAREX Elbląg

FUNDACJA ELBLĄG

82-300 Elbląg, ul. Związku Jaszczurczego 17

tel./fax 55 236 98 88

e-mail: biuro@fundacja.elblag.pl

<http://www.fundacja.elblag.pl>

*słowiańskie Bożena
znaczy – dar od Boga*

Drzewa 2008

rumieńce z drzew

Potpourri z naszej wioski

sierpniowe wędrówki po ledwie co poznanym,
kwitnące mokradełko, jabłoniowy sad;
kaczki jabłkami się faszerowały, my półsłówkami.
rumieńce z drzew spadały w nas, a ty wciąż głodny
szukałeś czegoś jeszcze

*

oczarowany laskiem bułońskim (ten obok salki katechetycznej).
w ciepłym deszczu korona z liści i zielonych słów spinała
żywiół. meandrował coraz bardziej.

*

ksiądz kanonik co tydzień wychodził z księgi rodzaju, zapamiętałam:
odłącz się ode mnie! jeżeli pójdziesz w lewo ja pójdę w prawo,
a jeżeli ty pójdziesz w prawo, ja – w lewo.
dzisiaj ja wychodzę;
– nieraz trzeba się oddalić, by uratować bliskość.

Niedostosowana

dzieciństwo

lasz ogrody ptactwo – wszystko rozgadane
za płótem w słońcu rozbręczana facelia
sielskie klejnoty nad nią
grzechotka też nie próżnowała

pąki

w kolorach wstydu zachwyków i dąsów

kwitnienie

bajek już nie czyta freuda jeszcze nie
rozumie – świat kręci się wokół niej
na wszystko patrzy z góry
na którą ciągle się wspina

kształty matematyczne

akustyka doskonała
tylko wysyłane fale nie wracają

Boženka 1968

Usiadła na balustradzie balkonu

patrzyła, jakby widziała się w lustrze. beczelnie
ukradła spory bagaż, znikając między blokami.
też odleciałem;
– wtedy, gdy siadła na parapecie, liczyłem słupki z matmy.

przed domem las nietrudny, sowy niechronione,
przesieka pod linią wysokiego napięcia w upalny dzień
wibrowała chrząszczami, trzmielami, konikami polnymi.
wysoka sosna co pękła od pioruna,
strzałki zakreślane na ścieżkach w gęstym zagajniku.

na prawo szlak i ogrodzone kamienie
granitowe, rzadziej z marmuru – poukładane z sensem
dla bezsensu drżą, gdy pociągi pomykają z północy do gór,
zagłębiają w zadumie, gdy suną do fal.

wrócę tam,
na pewno wrócę,

w drewnianym garniturze.

Piękna z Boskoop

z marzeń
z wód pachnących nocy
dojrzałe zawstydyzenie
od światła nie stroni
w cieniu rozluźnia tajemnice

zasześciło krokami
obejrzał się
wokoło wiatr
odsłonił znak zapytania
czy upragniona radość
czy niepowodzenie

– odpowiedzi nie doczekał
już utworzyła nowe połączenia

Noc śpiewna a cappella

czyś szary czy rdzawy, może podróżniczek,
lubisz niski parter, wilgotne runo
w maju. twoje szczyty w dźwięki ubrane,
wysoko wibrują nad nimi.

w tej bajce rozpiętej misternie jest coś,
co zakłóca jawę, znosi grawitację.

oni szybują niemal po omacku,
wznoszą się i wznoszą,
w gorączce niemierzalnej
wolno i pewnie, bez chęci powrotu.

swoje szczyty położą na ściółce.

Bez happy endu

w szarym potoku kołysze się jabłko
łowi spojrzenia zalotnym rumieńcem
tak co dzień
ożywia

bursztyn w tulipanie
nadaje różne kształty
czy powstało z obłoku
czy jest jego kwiatem
może rozgwiadą w pościeli
głód

gdyby zdobył ten boski owoc
nie nasyci się
podstępny intruz smakował już wcześniej

Wędrownka

to były dwie wolne ścieżki
wijące się w tłumie beztrosko
po bokach sterczące korzenie
bałamutne doliny
jak gałęzie gdzieś do pnia biegnące

złączył je główny szlak
czerwony zaobrączkowany
rozpostarte skrzydła nad
zielenią malowane widoki
puszyste kobierce zatrzymywały krok

prowadził w uśmiechu – na wprost
zapatrzona nie wiedziała
czy tam golgota
czy wniebowzięcie

Ogrodniku młody

nie obawiaj się gwałtownej burzy
– minie
zamknięte znów się rozchyli
zwiędłe podniesie

Harmonogram

rano.

na stole ważniejsze od tuszu, szminki i cieni
- modelowanie dnia.

przedpokój.

wyrocznia nie jest ślepa
- mini za bardzo mini, ściągasz w dół.
z nutami różowego pieprzu i peonii,
ułożona w swoim stylu,
wychodzisz.

ta czarna przy oknie znów da ci popalić,
akonto na konto tak prędko nie wpłynie,
za pięć dwunasta na pewno dywanik,
z biurka dwa dni za wcześniej
wyfruną skrzydełka.

gdy dzień już zgarbiony,
smog napalonych myśli
modeluje resztę chwil.

instynktownie drzwi otworzę,
nie będzie nikogo
ważniejszego.

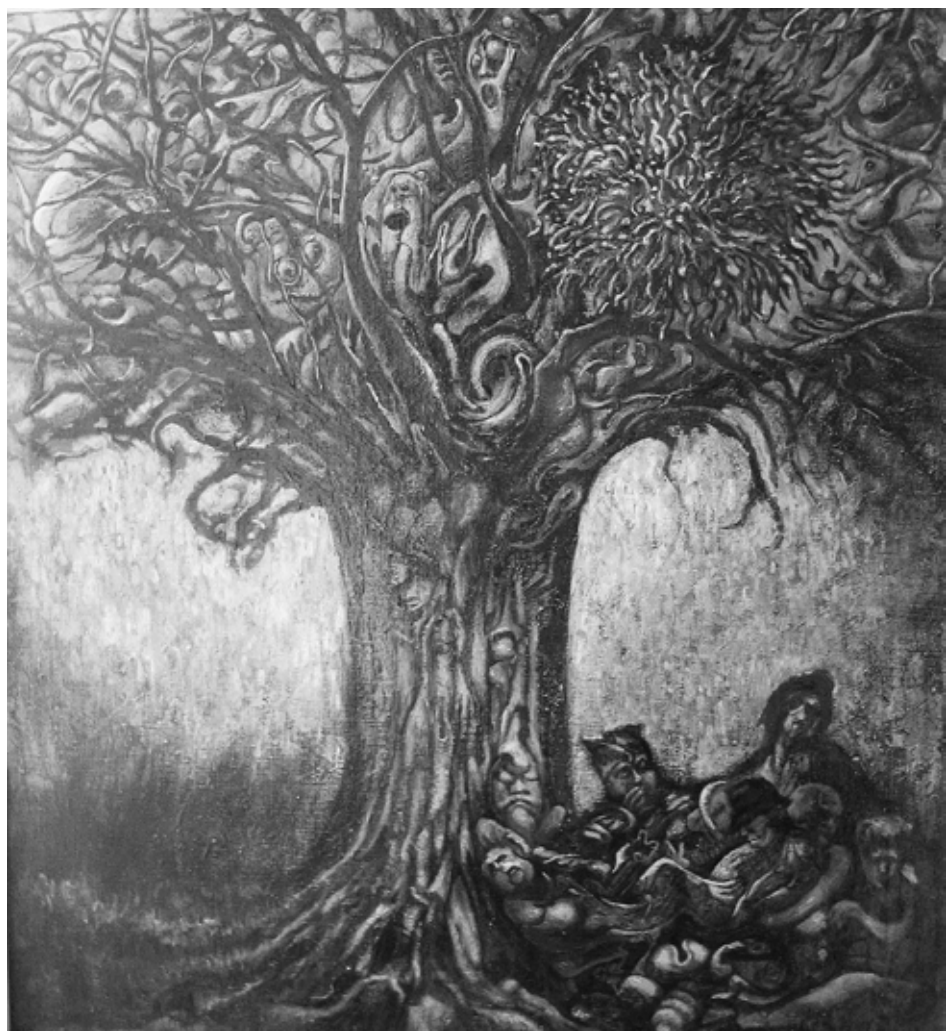
Zachody

choć kiczem słońce za lasem
w zmierzchu wybarwia sens
uskrzydłonych budzi do lotu
pnie przestają być głuche
koncert na organy
wszystkie - oczy mogą być zamknięte

rozpaleni szeptem
suną w ciemno pierwsze tany
spłoty trele już na dobre
podniebienny rytm

wzwiedziona muzyka ma słońca własne
nie ma batuty - granie a vista
w jasnej tonacji mozaika wzbudzeń
sięga wierzchołków
opada w ciszę

do następnej uczty
co znów zapłonie
za lasem

Jemiola 2002

figury przystające

Gdy przyszłość zanika

od samego początku
jak figury przystające zapatrzeni
długo nawet bardzo długo
z donośnymi następstwami

jeszcze dłużej patrzyli w tym samym kierunku
czerwonego niepokoju
spokojnej zieleni

ale wrócili
do oczu
tylko do oczu tym bardziej
że kierunek ustawił się już na stałe
– w linii pionu

Perspektywa barwna

powiedziałem wtedy tak
– ty jesteś bożenka i na tej bożence zbuduję żywot
mój wzrok różowiły rozhuśtane falbany
dryfujące fałdki i lży fałszywki
bez szans na łagodniejszy kaprys

lubiłaś stawiać
na swoim
zabawki i tak były moje
twoje ulubione – *wiosenne kwiecie ważniejsze od pogody*
i to też twoje – *любовь* *jakoś mi lepiej brzmi*

no i przyfrunęło
spodziewane
nawyki – lepiej brzmią
od wiosennego kwiecia ważniejsza pogoda

Boženka 1968

Późne lato

potrzebowałaś dziesięć żab na ćwiczenia z fizjologii
przyniosłem dziesięć i dodatkowo sto tysięcy
żabulek szeptanych do ucha

puste audytorium rozjaśniały promienie
przy pianinie na krótko pojawił się gershwin
– *człowiek którego kocham* pozostał na dłużej
tylko nas związało na amen

rozgrzane szczyty wolno stygną
w lekkim powiewie nici pajęczce
niosą tam do miejsc gdzie wieczór
krył się za drzewami

już na dobre słyhać strojenie
do innej muzyki – w tonacji moll
zatopieni w barwnym zamyśleniu
wciąż słyszymy lato

Bez żenady

zaprosiła do siebie
pierwszy raz miał
opory

Zapach chleba

brzoskwinie w kwiatostanie
obietnice złudzenia
oddech targany pokusą
– płonęła beztrzesko

tuż obok rozedrgane myśli
jedwabny tunel i odlot
w zaciszną przystań
w zapach chleba

zakręcenii
słyszeli tylko siebie
rytuał – wstąpili na twardy grunt
– tak mniemali
a to była ziemia piaszczysta
ubita na różowym skrawku

*

ozdobny łańcuszek przepracowany
na ciężki szary łańcuch
zakładka uwięzła między kartkami
w księdze hioba
chleb taki sam

czasami czoła jaśnieją
od złudzeń co pęczniały z obietnic
mocy tajemnej czerwonej przepaski
we włosach

Zasłony

kiedy wszystkie były zaciągnięte
– widziałem bardzo dużo

gdy rozsunęłaś ostatnią
nie widzę
nic

Ciągle pamięta zapach black tourmaline

zwiastunów nie było
pojawił się nagle
zapach kadzidła

zaczął grać role najbardziej dziwaczne
mroccki i narodziny tej jedynej

co ubierze gładką sukienkę
już w złote groszki obrasta
ledwie etiuda klawiaturę muśnie
już upięte włosy rozplywają się w ramionach
stęsknionej bieli wtedy nikt nie pytał

jesteś chorobliwie zapatrzona – mówili – wyluzuj

biedna
w bujającym się kłosie widziała piękne ziarno
lecz ono nie chciało tego kłosa
opuścić

Białe plamy

w czystej wodzie nieraz muliste tumany
w pełnym słońcu jasny grom
trafiają się i kleszcze
co odpuszczają

wrażliwa bardzo
a szczerść lubiła żmii
przebiegłość szczupaka
w pogardzie delikatny
plamisty gniewosz

ciągle wraca do niego
szeptany głos
zachłanne źrenice
sukienka dzinsowa w duże białe plamy

nie może pojąć dlaczego
uczciwe hormony
tak bardzo bołą

Marzenia miłosne /inne niż F. Liszta/

z dnia na dzień coraz bardziej
szamoczą się w as-dur

co za magiczna poczekalnia ciągle tam wraca
patrzy na puste krzesło pod oknem
mógłby tak nieskończenie

bluzka – wpięty fioletowy aster
co kazał wierzyć w bieg
szczęśliwy nawet wtedy
gdy kategorycznie mówiła – nie
– dziś na pewno nie

więc czekał do północy aż skończy się dziś
i skończyło
delikatny klosz rozpinany z przodu
rozmazany makijaż
szparka w uśmiechu

takie natrętne majaki
chropawa bezsenność
i poczekalnia

będzie czekał
bo piękne w as-dur nie może się skończyć

Poławiacz pereł

marzenia
potem obsesja
– ubrane obce ciało

bał się głębokiej wody
spróbował
i stało się – olśnienie
niepowtarzalne
wymagania z kapryсами
wciąż można podziwiać

jak muzyka bacha

ósmie niebo
już nie obce

Dęby 1997

W kolorze wyblakłego rózu

niewinne zaklęcia cicho wykrzywane. szlaki wędrowne
bez oznakowania. najpierw na bosaka potem pod obłokiem
pragnienie było jedno – wszystko co stoi musi się przewrócić.
przewracało się, przewracało często
przywracało

pociąg do warszawy
włókł się i trwał długo; droga powrotna – o dziwo
– zawsze znacznie krótsza. jeden, drugi, na trzeciego brakowało
czasu. kamuflaż – zmiana oddechu na miętowy,
zimne lusterko na rozpalonych policzkach. drętwe myśli,
nie wymagały chłodzenia dywagacje przekombinowane.

wiele razy śpiewano – *nie jesteś sama*.
szkoda, że słów tych nie zapisano
aktem notarialnym.

Strefa nader wrażliwa

kiedyś gdy czytał pascala pomyślał
– oprócz tego nie ma nic

czwarty fakultet chodzi za nim
rozjaśnione horyzonty
odczyty książki laudacje
i ona
zawsze świeże margerytki
wdzięki figlem kraszone
bajeczne omamy na koncertach
tylko makijaż z ostrym cieniem
niedosytu

w tym przedmiocie – mówi
– niewiele mam do powiedzenia
podobno jest coś takiego w istocie
rzeczy samej nie badałem

woli z teorią hulać po bezkresach
niż praktykować w rzeczy

Ale powiedz

*jak ja mogę mu zaufać
jak on tobie proponował*

jej palce zaciśnięte myślami
jego myśli owinięte wokół palca

dowody kwiaty cięte
słowa
na nic

jeśli gra
znów zawiruje

Jemiota 2002

w niebanalnej przestrzeni

Ten pastel jest doskonały

„*Staralem się tworzyć prawdę, a nie ideal*”

Henri de Toulouse-Lautrec

wodzireju wielobarwnej wibracji
w bogatym ogrodzie, mało roślin.
plama z kreską otwiera dusze
– portrety matki, *modelka w atelier*,
 prostytutka i aktorka, z pogodą
w niebanalnej przestrzeni.

również on
wielkiego formatu, na niewielkim formacie
– pięćdziesiąt cztery na czterdzieści pięć,
żółcią go otoczyłeś, jakby w objęciach
zielonej wróżki – też potrzebował.

uścisk dłoni w paryżu
– wierzchołki wrażliwego przenikania.
szkoda, że wasze zegary ustawiono
tylko na trzydzieści siedem.

Instalacje dziadka Józefa

„Ładny to był chłopak”

Jan Mazurkiewicz – brat Józefa

prawie pomorze
lecz jeszcze kujawy
ziemia tu i wody wypasione
szczupaki w słońcu płycizna jeziora
drzemkę im przerywał uderzeniem pałki
– oblizywali się z apetytem

*

osiemnastolatek
w nowym wieku
z mglistym widokiem wokół
wszystko drzemało
w szmacie historii
tylko młodość czuwała

przybił do przystani z nadzieją na barkach
– *reinickendorf w. antonienstrasse 42*¹

*vereinigte kammerich'sche werke-berlin n.*² – pot i chleb
andzia – pragnienie co wciąż rodziło nowe
pawelek co stał się ciałem
potem helenka

na placu zebrań
karol z różą czerwoną – otwierali oczy
cesarz niemiecki mundur
na polskim żołnierzu
lisiczańsk³ – kopalnia węgla
i puste puszki od konserw na rozpiętych drutach
vereinigte kammerich'sche werke-berlin n. – pot i chleb

*

dopiero w dwudziestym wrócił
z wiosną szczupaki
na brzegu jeziora nie było jeszcze nikogo

na jego starość patrzyły rozbrykane koźłeta
na odejście – zakurzony chrystus
z podniesioną ręką

---

¹ adres zamieszkania w Berlinie (1905 r.)

² nazwa zakładu pracy

³ miejscowość we wschodniej części Ukrainy

Oczekiwanie

od wielu tygodni pustka
trudno wypełnić wieczór – pomyślałem
o leśmianie karpowicz
– zerknąłem w *poezję niemożliwą*

prosiłem żeby przyszła że warto
nie odpowiedziała

późną nocą *odwrócone światło* oświetlało ramę
kopia wypatrywała oryginału z którego pozostał tytuł
tylko zerkał na kalki logiczne
rozumienie męczyło

o brzasku znów
przyjdź – prosiłem – ścieżki nie mogę odnaleźć

szum odpływał

wreszcie pierwszy wers
– cóż to za trudna pustka co wypełnia się w ciszy

Boženka 1967

Kaśka

lubi błyszczeć robi to dobrze – często tonuje i daje mat
podczas burzy wynurza się chętnie
zaczyna pływać boldem o mężu rzadko gdy kontekstem
szczęśliwa rodzina
to dzieci ponad wszystko
– chłopiec i dziewczynka starsza
już gimnazjalistka i problemy pierwsze
miłostki i końce świata

tak z różnymi szczegółami
gdy klawiatura miękka i ręce udają sprawne

czeka na wytchnienie
wtedy podjeżdża przed tremo
wpatrzona trwa
długo
w ciszy

Wyglądały jak gówniary

unosili się wysoko
szastali głowami
wiedza i doświadczenie
nie były argumentem
potencjał namacalny

gdy jeden zaczął:
– na tym polu walki
najlepszym jeźdźcem
i spowiednikiem

nie dokończył

weszły

Taki starzec Zosima

zadumany usłyszał:

– już tylko leży, ledwo oddycha,
właściwie rzeźbi, a przy nim cały czas
to maleństwo śmieje się, beztrosko bawi,
jakże trudno mi na to patrzeć;

na to starzec:

– kontrabas z perkusją ciężko, choć miarowo dyszą,
a pianino dziecinnie szczebiocze w górnych rejestrach,
ta harmonia dotyka niebios.

Znana dziennikarka zwłaszcza wiosną

Katarzynie Pasikowskiej

działa

wytacza na środek ekranu. constans zagrożony.
słuch łapie sepleniące częstotliwości, wzrok na wprost,
rozpuszczony blond z percepcją wybiega
poza gabaryty;

– wzniesiona dłoń, jakby uroczyła,
stopy ledwie zanurzone w wodzie, puls
chłodzi, zmywa, wyzwala od nowa znów,
całe piękno wyrasta prosto z fal.

w medialnej trawie roi się od prostoskrzydłych. ciągły atak
prawo i lewoskrzydłowych. rozszumiała się rzeka cykaniem,
w jej muzyce zdobienia kwitną.

czułość ustawiona na szczebiot z łodzi
działa

Dział...łonowy

jąkał się był
nie wzniosłej postury
ale gdy potrzeba ładował
z namaszczeniem

mawiał
gąsienice pokonują wzgórki
my zdobywamy

Zacietrzewiony

widział determinację
w tańcu z lirą

i tak mu zostało

Mała suita na cztery ręce

wyświechtany akademik
przy hałaśliwym skrzyżowaniu z fasadą
nakrapianą piskiem pyłem i smrodem na dachu
ustawiczne remonty z głośnym wulgarnym spoiwem
nawet sprzątaczkki krzykiem zacierają kurze
łapki też

tułacze
z brudnopisem i dyktafonem
szukający piątej istoty
najczęściej znajdują drugą

i zakłęcia ciszy
aby ją zamówić

wystarczy klucz
od środka przekręcić walc
na przykład z baletu chaczaturiana
maskarada na niby
zagłuszy

Srebna łyska

kruszczu zabrakło

Spóźniony refleks

targiem żydowskim
do celu dobrze mu się szło
do czasu gdy doszedł - dziesięciu
– zabrakło sprawiedliwych

wracał w milczeniu
pierwsze odezwało się sumienie – a dzieci?
zapomniałeś o dzieciach

Bocian niezwykły

strzeliste nogi – zbyt ładnie to brzmi
takie toto długie cienkie dwa badyle
szyja wygięta jakby ze złości
dziób czerwony typowy classic red
i klekot
co uwalnia jazgot zwykły

upierzenie – tu trzeba przyznać –
sezonowo dobierane w guście
całość wysmukła tonie w elegancji
tylko jest problem
– za cholerę nie chce
odlecieć do afryki

Lot odwołany

w królestwie pałeczek najcięższy kaliber
rozszał się żywioł
w gorączce
wszystko dogasało do poziomu zero
puszysta bawełna jaśniała w półmroku

zstąpili w tej bieli antenaci bliscy
czekali
w milczeniu
spokojniało
ona na brzegu wciąż
bladość była

gdy oddech nabierał promieni
rzekła bezgłośnie
– jeszcze nie teraz

Spis treści

Potpourri z naszej wioski	9
Niedostosowana	10
Usiadła na balustradzie balkonu	13
Piękna z Boskoop	14
Noc śpiewna a cappella	15
Bez happy endu	16
Wędrówka	17
Ogrodniku młody	18
Harmonogram	19
Zachody	20
Gdy przyszłość zanika	23
Perspektywa barwna	24
Późne lato	27
Bez zenady	28
Zapach chleba	29
Zasłony	30
Ciągle pamięta zapach black tourmaline	31
Białe plamy	32
Marzenia miłosne /inne niż F. Liszta/	33
Poławiacz pereł	34
W kolorze wyblakłego rózu	37
Strefa nader wrażliwa	38
Ale powiedz	39
Ten pastel jest doskonały	43
Instalacje dziadka Józefa	44
Oczekiwanie	46
Kaśka	49
Wyglądały jak gówniary	50
Taki starzec Zosima	51
Znana dziennikarka zwłaszcza wiosną	52
Dział...lonowy	53
Zacietrzewiony	54
Mała suita na cztery ręce	55
Srebrna łyska	56
Spóźniony refleks	57
Bocian niezwykle	58
Lot odwołany	59

„Rumieńce z drzew” Wiktora Mazurkiewicza

Uwagi jurora (fragmenty)

Zbiór wierszy pt. *Rumieńce z drzew*, na który składają się utwory z ostatnich lat, został poddany ocenie jury Konkursowego Fundacji Elbląg, prowadzącej od lat działalność na rzecz środowiskowych ludzi pióra. Przede wszystkim potwierdziły się poprzednie spostrzeżenia jurorów na temat autentyczności i osobliwości talentu Mazurkiewicza, jak i jego niezwyklej wrażliwości. Stwierdzono dojrzałość nawet wcześniejszych jego wierszy i ich oczywistą rozpoznawalność. Niepodobna było nie dostrzec, że czynnikami motorycznymi tych wierszy były od początku – i wrażliwość na otaczający go świat zdarzeń, ludzi i przedmiotów, i wewnętrzny konflikt myślącego człowieka, świadomego niedoskonałości świata; i kult życia, miłości. /.../ Nie trudno wysledzić w twórczości Mazurkiewicza również i inne ważne jej czynniki sprawcze. Otóż właśnie to, że poeta jest w wyższym stopniu, określony i uformowany stylistycznie niż ma to miejsce u innych przeciętnych autorów, jest uderzające. Przyświecają mu zaś poeci wywodzący się jeszcze od Norwida, w szczególności zaś od przybosiowskiej awangardy z całym jej instrumentarium teoretycznym. Patronuje mu jednak Tymoteusz Karpowicz (plus inni współcześni, nachylający się ku tzw. poezji niemożliwej). Mazurkiewicz nieźle orientuje się w poezji wzmiankowanego nurtu, rzadko jednak wypowiada się na temat bliskiej mu sztuki pisania, dodam niezwyklej, bo uprawianej raczej bez natchnienia, ale z mozołem, z trudem, namysłem, niekiedy z iście laboratoryjnym ważeniem słów i ich sensów.

Autor nagrodzonego zbioru wierszy pozostaje wierny ścieżce poszukiwań już sobie wyznaczonej. /.../ I tym razem jego wiersze są adresowane do dojrzałych i wymagających odbiorców, którzy rozumieją wagę lakoniczności, stanowiącej o specyfice sztuki poetyckiej. Boć jest to poezja słownego skrótu nie tylko ujędniającego konkret, ale i uwieloznaczającego sensy, wielofunkcyj-

nego. Znajdujemy w tych wierszach i wierność zasadzie unikania retoryki i przywiązanie do obrazu i soczystości konkretności, i praktykę niedopowiedzeń oraz figur wersyfikacyjnych i stylistycznych służącą zwielokrotnianiu sensu poetyckiego oraz wyrażaniu ironii (niekiedy egzystencjalnej) i autoironii. Rzecz znamieną: mimo niekiedy przykrych konstatacji związanych z obserwacją świata, nastrojem dominującym w jego wierszach jest pogoda, ufność w podstawowe racje stojące ponad zmiennością świata i ludzi, kult dobrze wykonanej roboty, solenności i ładu, „pogański” zmysł zabawy, zmysłowość, wreszcie wola poszukiwania wartości nadających sens istnieniu i działaniu człowieka.

Ryszard Tomczyk

„Silva rerum migoczące w przedsionku czyli o poezji Wiktora Mazurkiewicza”

Izabela Piskorek, fragmenty recenzji (Tygiel 2/55 2009)

/.../

W słowie poetyckim Mazurkiewicz zaklina uczucia, spostrzeżenia, refleksje, będące nie antycypacją życiowych prawd, lecz wiedzą wyrastającą z doświadczenia. Asumptem do tych konstatacji stała się nie tylko wzruszająca miłość do żony (jak w pierwszym tomiku), ale także wnikliwa obserwacja codzienności, na którą składa się doświadczenie człowieka rozpiętego między naturą a kulturą i przynależną im religią.

/.../

Znaleźć tu można teksty zarówno wspomnieniowe, jak i refleksyjne, formy krótsze i dłuższe, erudycyjne i kolokwialne, nastrojowe, czułe, jak i żartobliwe, podszyte nutką sarkazmu, precyzyjnie cyzelujące słowo, jak i bezlitośnie je rozłupujące, zdradzające upodobanie do zabawy nim.

/.../

Autor konsekwentnie jest powściągliwy w środkach wyrazu poetyckiego, wybiera formy lakoniczne, posługuje się skrótem, elipsą, niedopowiedzeniem. Największa tajemnica dotarcia do prawdy kryje się bowiem w jej prostocie. Dlatego tak trudno je pojąć człowiekowi, który lubi wszystko komplikować. A tu się okazuje, że do wypowiedzenia najważniejszego wystarczy tercyna, dystych nawet (*Zdradliwe liście, Dopiero*).

I to te maleńkie liryki migocą wychylając się spod bełkotu opasłych traktatów wielkich tego świata. To one osłepiają na mgnienie, objawiając prawdy odwieczne, zdawałoby się truistyczne, a jednak wciąż zadziwiające.

NAGRODZONE PUBLIKACJE W RAMACH KONKURSU LITERACKIEGO

Elbląska Książka Roku 2002

Nie wyłoniono zwycięzcy

Elbląska Książka Roku 2003

Antonina Jeż za powieść „Galicjoki”

Elbląska Książka Roku 2004

Ryszard Tomczyk za powieść „Tobół”

oraz

Wioletta Piasecka za powieść „Dawno temu...”

Elbląska Książka Roku 2005

Nie wyłoniono zwycięzcy

Elbląska Książka Roku 2006

ks. infułat Mieczysław Józefczyk za „Elbląskie drogi 1968–1993”

Elbląska Książka Roku 2007

Paweł Lewandowski za powieść „Zerwane mosty”

Elbląska Książka Roku 2008

Stanisław Modrzewski za „Gdzie tataraki, gdzie jerzyki...”

Elbląska Książka Roku 2009

Nie wyłoniono zwycięzcy

Elbląska Książka Roku 2010

Tomasz Stężala za „Elbing 1945 Odnalezione wspomnienia”